

се увличалъ той отъ математиката и изучавалъ старателно природата. Стенитѣ на неговата стая били нашарени съ различни изчисления.

Съ своя изобретателенъ умъ Нютонъ си създалъ свой миръ и съ радостъ живѣлъ въ него, като се вдѣлбочавалъ и разширявалъ знанията, получавани въ училището.

Но на ученическия му животъ неочаквано се турилъ край. Майка му изгубила и втория си мжжъ, и почувствувала нужда отъ Нютона. Повикала го въ село, за да ѝ помага въ полската и домакинска работа.

— Ти като че ли си недоволенъ, за гдето се завърна въ кжци? — обидено попитала Хенриета, като виждала замислеността на сина си (тогава той билъ вече навършилъ 15 години).

— Не, не, мамо. Азъ те много обичамъ, — избързалъ да отговори Нютонъ, — само ми е необходимо да реша

— Какво да решишъ?

— Една задача, мамо. Азъ я измислихъ самичекъ.

— Ехъ, че какъвъ си ти! — сърдито му отговори Хенриета. — Какво да направя съ тебе. Я по-добре се заеми да решаваши домакинскитѣ задачи. Ти си вече възрастенъ мжжъ, а азъ сама не мога да се справя съ всички работи; пъкъ и не може всичко да се възложи на Джекъ!

— Добре, мамо, — покорно казалъ Нютонъ.

Следъ нѣколко дни работникътъ Джекъ билъ изпратенъ на ковачницата да поправи талигата, а майката поржчала на Нютона да наглежда овцетѣ.

— Само не вземай съ себе си тази тетрадка, — строго му поржчала тя, като виждала, че синътъ